

Jézus lép a más vallásúak felé

Lekció: 1Kir 17,8-24/Textus: Mt 15,21-28

2018. július 22.

Miért ilyen Jézus? Az biztos, hogy Isten fiáról ritkán olvasunk ilyen reakciókat. Nem válaszol egy szót sem, a tanítványainak azt mondja, hogy Izráelhez küldetett, a nőt pedig elküldi egy érdekes hasonlattal. Mi ez a történet? Valahol mélyen felmerül a kérdés ennek a történetnek hallgatására: Isten személyválogató? Valakit szeret, valakit nem, valakit meghallgat, valakit nem, valakinek válaszol valakinek nem? Hogy van ez – kérdezik sokan tőlünk jogosan? Miért ilyen Jézus? Miért tűnik közömbösnek? Nem válaszol, mikor pedig a tanítványai nyaggatják, azt mondja: „*csak Izráel fiaihoz küldetett*”. Tessék? Akkor velünk ma mi lesz? Akkor a sok nem zsidó hívővel mi lesz, akik hisznek a megváltóban?

Jézus 5 fejezettel ezelőtt, mikor tanítványait kiküldi is ezt mondja: „*Pogányokhoz vezető útra ne térjeteK, samarítánusok városába ne menjeteK be, inkább menjeteK Izráel házának elveszett juhaihoz!*” (Máté 10:5), de ugyancsak Jézus, mielőtt a mennybe ment a következőket mondta a tanítványainak: „*Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt a föld végső határáig.*” (Apcsel 1:8)

Most akkor Jézus személyválogató vagy sem? Most akkor jött másokhoz is Izráel házán kívül vagy sem?

Jézus elmondja kereken, hogy mi az ő fókusza. Prioritás neki a választott nép, hozzájuk jött elsőként, de ez nem zárja ki, hogy máshoz is jött volna, látjuk meg is gyógyítja ennek az asszonynak is a gyermekét. Előrébb való tehát számára Izráel? Igen! De ez nem jelenti azt, hogy a másik nem lenne fontos ettől még a számára. Nem küldené akkor a tanítványait mindenfelé feltámadása után.

Hadd mondjak egy személyes példát. Tisztelem az itt lévő embereket. Akik most mind itt ülnek. Mégis van egy valaki, akit különlegesen, sokkal jobban tisztellek, mint a többieket, akit megkülönböztetett szeretettel szeretek és ő a feleségem. Ez viszont nem jelenti azt, hogy a többi ember ne lenne fontos számomra. De van különbség. Igazságtalan tehát Isten ezzel, hogy különbséget tesz? Nem, mert Izráel nem kivételezett, hanem kiválasztott volt. Nemcsak előjogai voltak, hanem elvárások is felé. Keményebben számon is kérte őket, emlékeztette őket, vezette, és mint saját kiválasztott népét intette is, fedtte is. Jézus elutasította a pogányokat? Nem. Nem ezt látjuk a történetben, de nem ezt látjuk Máté evangéliumában sem, mikor ezen történetek előtt egy kapernaumi százados szolgáját is meggyógyítja, aki szintén pogány volt és mégis első szóra gyógyított. Nem ezt látjuk a lekciónban felolvasott történetben, ami majd 800 évvel korábban, de ugyanezen a területen történt, hogy Isten gyógyított, ételt adott és egy fiút támasztott fel prófétáján keresztül egy teljesen pogány területen. Isten tehát nem személyválogató, nem utasítja el a választott népen kívülieket sem. Ráadásul Jézus nemzetségtáblázatában is szerepel két pogány, kánaánita asszony – Ráháb és Ruth. Ennél világosabban nehéz elmagyarázni, hogy tehát a személyválogatás címkéje mennyire nem igaz Jézusra. Némasággal és elutasítóan válaszol a sziroföníciai asszony kérdésére, de nem származása miatt. A saját tanítványait is sokszor „kicsinyhitűnek hívja” a saját népéhez tartozóknak mondja: „*meddig kell még elviselnem titeket*” – parázna és bűnös nemzedék. Nem a származásnak szól Jézus reakciója, felejtjük ezt el.

Jézus minden kérdése, válasza viselkedése egy dologra irányul. Közömbös vagy-e felém vagy sem? Hiszel bennem vagy sem?

Ez az asszony odaadó volt, hitt abban, hogy Jézus gyógyít, azok szólították így, hogy Uram, Dávid fia, akik hittek benne, nem akadt fenn egy pillanatra sem. És ellentétben sokakkal, Jézus ezzel a ritka jelzővel illeti: „nagy a te hited, legyen úgy, ahogy kívánod.” Ezzel a csodával rámutat Jézus a kivételre. Van egy pogány, akinek nagyobb a hite, mint nektek kicsinyhitűek, akik izraeliek vagytok, akik követtek régóta, akik felé jöttem. De mégis nagyobb az ő hite. Nem tér el Jézus a küldetésétől azzal, hogy ezt az asszonyt meggyógyítja. Pont, hogy egy példa ez a tanítványai számára, akik kicsinyhitűek, hogy ennek az asszonynak milyen nagy hite van, ami példa lehet Izrael fiainak is.

És nem is tesz ilyen formán különbséget, hogy nagy a te hited, téged választalak, te kövess engem, mondjuk Tamás te helyetted, de megjegyzi ezt, kiemeli. Nem lelkiismeretfurdalás keltés végett mondja ezt, csupán örül, hogy amiért jött, hogy valaki megismerhesse az Atyát és higgyen benne az megtörténik.

1. Közömbösség – érzéketlenség, immunitás

Jézus keresi az odaadó szívet. Így hívja el a követőit, így tanít, így válaszol keresők kérdéseire. Közömbösek vagytok-e követőim vagy odaadók? Jézus, mielőtt találkozik ezzel az asszonnal, azért vonul el és akar egyedül lenni – ahogy olvassuk – mert a farizeusok jöttek ismét hozzá, jelt kívántak, bizonyítékokat. Rengeteg közömbös szívet, rengeteg Istenre való érzéketlen lelket tapasztalt maga körül. Jézus újra és újra megtapasztalja azt, hogy a körülötte lévő hallgatók, csodák szemtanúi között is van olyan, akinek érzéketlen a szíve a befogadásra, nem változik gondolkodásában, szívében semmi, közömbös marad a tanítása iránt és ezért marad mindvégig kicsinyhitű. Így válik a csoda, a tanítás és az ige üressé, mert kiveszik belőlünk az érzékenység és nem hiszünk már sokszor Isten gyógyító erejében, kegyelmében és gondviselésében, hogy közbelép.

- „Olyan rég szenvedek, Isten közbelépne, ha kegyelme valódi lenne. Már nem hiszek ebben.”
- „Ha Istennek fontos lennék, válaszolna a kérdéseimre, közbelépne az életem nehézségeibe, de mivel nem teszi, így én is közömbös maradok”
- Valahogy így jutunk el oda, hogy mi magunk is közömbösek, érzéketlenek leszünk, és nem tudunk már hinni Jézus kegyelmében, hatalmában.

Ha pedig ez az odaadás megszűnik, már csak irigységgel, gúnnyal, lemondó keserőséggel tudjuk csak azt a mondatot meghallani, hogy „nagy a te hited.” Mert bárcsak lenne ilyen... Bárcsak nekem lenne ilyen. Jézus többször figyelmezteti az ilyen közömbös embereket, hogy dönteniük kell, nem elvárni. De a legtöbb ember ezt mégis megspórolja. Kultúránk egyik sajátossága, hogy lusták vagyunk. Lusták vagyunk dönteni, kigondolni egy saját véleményt, meggyőződést, lusták vagyunk átgondolni, hogy mit vallunk, mit hiszünk, mi az álláspontunk. Viszont mivel álláspontunk nincsen, ezért sodródunk. Sodródunk spirituálisan és életvezetés szintjén is. Vallási sodródásba kezdünk, csapongunk, mindenholnán valamit kipróbálunk, minden spiritualitásba, vallásba belekóstolunk, egy kis számmisztika, egy kis horoszkóp a Nők Lapjából nem árthat, izgalmasnak tűnik, hogy milyen színű az aurám és tetszik a jóga meditációs módszere. Viszont egyiknek sem ismerjük igazán a jelentőségét, a tartalmát, csak úgy válogatunk belőle. Igazából közömbösek vagyunk és lusták dönteni bármelyik mellett is. Nem tudunk kitartani, odaadók lenni, csapongunk. Ebben az állapotban pedig az érzéketlenségünk csak növekszik, mert a sok vallási, spirituális inger olyan sok, hogy belemélyedni már nincs ideje az embernek ilyen életritmus mellett. Ezért tehát kiüresedünk, érzéketlenek leszünk mind lélektanilag, de életvezetésben is. Bizonytalanok vagyunk,

Az asszony pogány háttérből, más vallásból érkezik, más a kultúrája, mégis Jézus elé borul. Hisz benne, meggyőződése, hogy segíteni, gyógyítani képes, ezért is hívja Urának. Jézus pedig látja ezt az odaadást. Jézus viszont a követőit nem akarja összehasonlításba hajszozni, hogy bezzeg az asszony

ilyen, ti pedig kicsinyhitűek vagytok. Látjuk, hogy Jézus ezekkel a tanítványokkal megy tovább, nem cseréli le őket, őket választotta, így ahogy vannak, őket hívta el és őket is fogja elküldeni. Mert így is szereti őket, így is feljűk küldetett. Kegyelemre szorulnak a követői, de ő ezt meg is adja. Sőt a kereszten és az utolsó 12 órában megtapasztalja, hogy mennyien közömbösek felé, és megtagadják, elfordulnak, kinevetik, magára hagyják. Mégis vállalja ezt értük.

2. A közömbösség ellentéte az alázat és a büszkeségünkön való túllépés.

Mégis példának hozza Jézus ezt az asszonyt, hogy akiben ilyen mély hit van, alázat és a saját büszkeségén való átlépés annak nagy a hite. Ez pedig nem fakadhat másból, mint a vágyból, az odaszánásból, hogy Jézust akarom megismerni, vele akarok találkozni, nem érdekel a három fal, amiben elutasítást hallhatnék, mert hiszem, hogy meggyógyítja a lányomat. Az eb képe, azaz jobban fordítva a kutyácska képe találó itt Jézustól. Ugyanis a kutya, mivel akkor csak szabadban élt, rendkívül fertőzőnek számított. Nem is mehettek be a házba. Jézus ezt a képet használja, de az asszony alázattal és kitartással egyből reagál is a képre. Mivel a kutya kölykök, csak a gyermekek kedvéért beosonhattak és ehettek azokból a kis maradékokból, morzsákból, ami jutott nekik, lehullott. Meglátja az asszony saját magát és helyzetét. Szükségem van ezekre a morzsákra. Az asszony nem érvel, nem magyaráz, hanem kér. Igen eb vagyok, de szükségem van rád. Te ide jöttél és mi másért járnál itt, mint hogy az ebek is kapjanak az élet kenyereből?

Tim Keller – New York egyik meghatározó lelkésze - így nyilatkozik erről a történetről: „Nem csodálatos? Nem sértődik meg, nem áll ki az igazáért. Azt mondja, jól van, nincs helyem az asztalnál, de jóval több van úgylis azon az asztalon, mint ami szükséges a világ összes emberének, ezért én is kérem a részemet most. A legtiszteletreméltóbban küzd Jézussal és nem fogad el nemet válaszként.”

Az asszony tudja, hogy mennyire Jézusra van utalva és mennyire szüksége van rá. Ezért is megy át minden akadályon és nem akad fenn. Túllép a saját büszkeségén. Mi magunk sem tudunk mások lenni, mint sokszor kicsinyhitűek, közömbösek, és érzéketlenek, hogy Isten igazságtalan. Nem tudunk másmilyenek lenni, de ezekben a kiüresedett helyzetekben láthatjuk meg magunk előtt Jézust, aki a kereszthalála előtt maga is vágyott az Atyára, segítségül hívta és ezt imádkozta:

„Mindazonáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy te”. (Mt 26:39). Ez lehet a mi imádságunk is, ami hitből fakad, mert Ő az, aki még úgy is életét adja értünk, hogy kicsinyhitűek vagyunk, mint a tanítványok és kételkedünk, mint nép vezetői és értelmiségei.

Ámen

(Ablonczy Áron)